Na het eerste kerstfeestje met de familie, konden we op 23 december opnieuw naar de Ardennen vertrekken. Deze keer konden we gelukkig meer dan een week blijven en dus bleven we voor de eerste keer slapen in ons vakantiehuis. Ten opzichte van de vorige keer dat we er waren, was de temperatuur drastisch gedaald en het landschap werd getooid in een schitterend ijzig tapijt. Dat gecombineerd met een schitterende zonsopkomst of zonsondergang, gaf schitterende beelden om bij weg te dromen.

Het was er mooi, maar koud buiten.

Het was nog steeds een onwezenlijk gevoel dat het ons gelukt was om het huis aan te kopen en dat het nu echt van ons was. Tijdens die week zaten we geregeld bij het haardvuur voor

ons uit te staren, terwijl we onszelf er van probeerden te overtuigen dat het geen droom was. Ook Kobe begon zich er helemaal thuis te voelen. Binnen heeft hij er de ruimte om zijn ding te doen, maar hij kan er natuurlijk ook geregeld naar buiten gaan om te spelen met mama en papa. Telkens goed ingeduffeld en met zijn laarsjes helemaal klaar om de modder in de tuin te trotseren. De ideale afwisseling voor een stadskindje.

Kobe kijkt van binnen naar het schitterende landschap.

Op één van de dagen dat het niet regende en niet te mistig was, hebben we ook een leuke wandeling gemaakt van een paar uur in de omgeving. Via holle wegen, door de vallei, via het bos en tussen de velden kwamen we in het centrum van het dorp. Een winkel of een café is

er niet in het dorp, maar naast de kerk staan er wel een speeltuin en een petanquebaan. De petanque hebben we maar gelaten voor wat het was, maar de speeltuin heeft Kobe uiteraard uitgebreid getest.

Tegenover de speeltuin staat het gemeentehuis van het dorp en omdat ik zelf in twee gemeentehuizen werk, is dat altijd één van de gebouwen waar ik wat meer interesse in heb. Wat er aan dit, niet zo grote gebouw, vooral opviel, is dat het niet alleen een gemeentehuis is. Het huisvest ook de gemeentelijke sportzaal (voor o.a. de judoclub) en de gemeentelijke feestzaal. Maar ja voor een gemeente met ongeveer 350 inwoners is multifunctionaliteit waarschijnlijk alom tegenwoordig.

Het gemeentehuis in een multifunctioneel gebouw.

Vanuit het centrum zijn we via een drassige zandweg terug naar het huis gegaan. Veel van de voetwegen zijn er afgeboord met doornige struiken, zoals meidoorn, sleedoorn en bramen. En hier en daar staan er zelfs hulststruiken en wilde rozen tussen. De sleedoorns waren nu al mooi om te zien, maar in het voorjaar of de zomer, moet dat daar echt een

schitterend gezicht zijn. Die struiken hebben naast hun ecologische waarde, ook hun cultuurhistorische en historische waarde, want ze waren in het verleden een natuurlijke veekering. Maar zelfs nu is de keuze tussen deze struiken en prikkeldraad voor mij snel gemaakt.

Tussen de velden stonden er veel doornige struiken, zoals deze sleedoorn

Tegen het einde van onze week daar, kwamen ook mijn ouders ons vervoegen om samen nieuwjaar te vieren. Oudjaar was een mooie dag, maar vooral de zonsondergang die dag was adembenemend. Een schitterend kleurenpalet waarvan ik absoluut foto's moest maken.

Een schitterende zonsondergang op oudjaar

Na een heerlijke feestmaaltijd was het natuurlijk het moment om te beginnen aftellen naar nieuwjaar. 3,2,1… en als het dan twaalf uur is, kijken we met z'n allen naar buiten, om daar samen verbaasd te staan kijken naar de volledig zwarte lucht en geen enkel geluid te horen. Absolute stilte op oudejaarsavond, geen vuurwerk, helemaal niets. Wat een contrast met

Antwerpen, waar je willen of niet in heel de stad vuurwerk ziet, ook al is het er verboden. Om eerlijk te zijn, was dat naast een verrassing ook zeker een verademing. De rust die we zochten en op oudjaar vonden.

De dag nadien was jammer genoeg het moment aangebroken om terug naar huis te gaan na een heerlijke week. En dan moesten we weer twee weken wachten voordat we opnieuw terug zouden komen, maar aan dat vooruitzicht konden we ons optrekken.